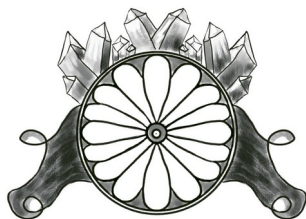

Het Meisje en de Minotaurus

L i n d a
v a n
M o e r k e r k e n

Verbannen

‘Die jongen moet weg, weg met dat beest!’ jammert een oude vrouw. ‘Onheil, onheil!’ voegt ze eraan toe. Ze loopt rond tussen de dorpelingen, die instemmend naar haar knikken.

‘Het is onverantwoordelijk om dat joch nog langer hier te laten rondlopen,’ roept een man terwijl hij een klein meisje op zijn arm houdt. ‘Ik heb gezien hoe hij naar mijn dochtertje kijkt. Zolang hij hier nog rondloopt, laat ik haar niet meer buiten spelen,’ zegt hij nijdig. Vanuit de menigte klinkt nog meer geklaag en gemor. Het is lang geleden dat het zo druk is geweest op het grote plein. Het hele dorp is uitgelopen om dit oordeel bij te wonen. De menigte heeft zich in alle hoeken en gaten gepropt om een glimp van het spektakel te kunnen opvangen. Aan de grote tafels vooraan zitten de dorpsoudsten. Ze hebben de hele nacht met elkaar overlegd en zijn nu zover om hun oordeel met iedereen te delen. In het midden zit het dorpshoofd, oud en rimpelig. Haar zilvergrijze haar ligt in een lange vlecht over haar schouder. Ondanks haar hoge leeftijd kijkt ze nog met een scherpe blik over het plein. Als een sluwe vos die zijn prooi bespied. Links van haar zit een kleine gedrongen man. Zijn grijze zware wenkbrauwen hangen voor zijn ogen. Van een afstand ziet hij eruit alsof er een rommelige dweil op zijn schouders zit, met in het midden een grote platte schijf als neus. Daaronder draagt hij een stekelige baard die zijn bolle

wangen maskeert. Rechts van het dorpshoofd zit een dunne vrouw met een stalen gezicht en ravenzwart haar in een strenge knot. Ze is de jongste van de drie. Haar mond loopt als een smalle neerwaartse scheur over haar gezicht. Vanaf de stellage, kijkt ze minachtend op de jongen neer. Hij zit stil op zijn kruik en heeft zijn ogen neergeslagen. Zijn moeder zit naast hem en houdt zijn hand vast. Haar greep verstevigt zodra de dorpsoudste opstaat en de menigte tot kalmte maant.

‘Stilte graag!’ schalt ze over het plein. Het geroezemoes valt stil.

‘Geachte aanwezigen, wij, de dorpsoudsten, hebben langdurig overlegd over het lot van deze jongeling. We hebben alle scenario’s onderzocht en zijn tot een unaniem besluit gekomen.’ Op het plein heerst een gespannen stilte. Alleen het geluid van een huilende baby klinkt op uit de massa. De oude vrouw kijkt onbewogen naar de jongen en zijn moeder.

‘De jongen zal worden opgesloten in het labirint!’ zegt ze krachtig. De menigte barst los in een oorverdovend gejuich. De moeder van de jongen valt op haar knieën.

‘Alstublieft, heb genade, hij is nog maar een kind!’ smeekt ze het dorpshoofd.

‘Nu nog wel, maar als hij straks volwassen is zal hij niet meer zo makkelijk zijn. De kans is groot dat hij zal veranderen in een onhandelbaar beest. Ik doe er alles aan doen om mijn volk te beschermen, ook als dat betekent dat ik uw zoon moet opsluiten. Het spijt me, maar de veiligheid van mijn volk gaat voor. Neem hem mee!’ roept ze naar de wachters. Twee wachters pakken de jongen beet en sleuren hem mee terwijl de moeder hem gillend probeert vast te grijpen. Een derde wachter grijpt haar stevig vast en drukt haar tegen de grond.

‘Nee, neem hem niet mee, alstublieft! Het spijt me lieverd! Ik hou van je! Laat me los!’ schreeuwt ze woest en hulpeloos tegelijk. ‘Ik hou van je!’ roept ze hem nog een keer snikkend na. Zonder zich verder iets van de moeder aan te trekken lopen de wachters het dorp uit. Op de voet gevolgd door de dorpsoudsten en een joelende massa. Ze slepen de angstige jongen over de heuvels. Daarachter staan verweerde muren

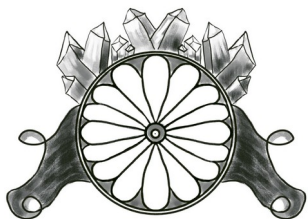
en restanten van een oud paleis. De schreeuwende menigte wordt buiten de paleismuren tegengehouden. De jongste van de drie dorpsoudste neemt de jongen mee naar de kelders van het oude paleis. Bij een nis in de muur houdt ze stil. Ze legt haar hand op de muur en mompelt een paar woorden. Met een schrapend geluid opent de muur in de nis zich. Hardhandig duwt ze de jongen naar binnen. Een van de wachters gooit een brandende toorts achter hem aan.

‘Die zul je nodig hebben, misbaksel!’ grijnst hij gemeen. De vrouw met de scheve mond kijkt nog een keer naar de jongen en sluit dan de muur met een korte beweging van haar hand. Het geluid van de gillende dorpsbewoners valt weg. Aan deze kant van de muur is het doodstil.

‘Wat moet ik hier doen?’ schreeuwt de jongen. ‘Hoe moet ik hier overleven?’ gilt hij in de hoop dat iemand hem hoort.

‘Help!’

Er komt geen antwoord. Hij hoort alleen zijn eigen onregelmatige ademhaling. Zal ik hier wel overleven of zal ik hier sterven, denkt de jongen plotseling paniekerig. Tranen van verdriet en frustratie lopen over zijn wangen. Dan begint hij hard te schreeuwen en slaat met zijn vuisten op de muur. Als er geen reactie komt, zakt hij door zijn knieën en begint hevig te huilen. Hij huilt net zolang tot hij geen tranen meer heeft. Zijn keel voelt dik en droog van het gesnik en zijn maag begint te knorren. Zuchtend staat hij op en veegt zijn gezicht droog aan zijn mouw. Hij pakt de toorts op en kijkt om zich heen. De vlammen schijnen grillige patronen op de muur. ‘Op zoek naar eten dan maar,’ mompelt hij tegen zichzelf. Huiverig loopt hij een smalle gang in. Zijn handen glijden over de ruwe wanden. De wanden van zijn nieuwe thuis. De muren van het labirint. De plek waarin monsters worden opgesloten.

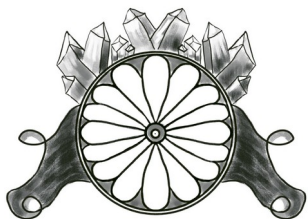

Geen zin

Langzaam opent Lena haar ogen. Vermoeid rekt ze zich uit. De ochtendzon prikt voorzichtig door de dunne gordijnen. Beneden hoort ze het gestommel van haar moeder in de keuken. Een dikke vlieg zoemt door de kamer. Hij vindt een plekje vlak boven haar hoofd op de muur. De vlieg wrijft zijn voorpoten tegen elkaar zonder zicht bewust te zijn van de starende blik van Lena. Ze heeft helemaal geen zin om op te staan. Weer een lange dag soppen, vegen en vouwen. Ze heeft toch vakantie denkt ze humeurig. Was ze maar een vlieg, dan kon ze de hele dag doen waar ze zin in had. Mensen stiekem bekluren. Kleine hapjes nemen van al het lekkers wat lag uitgestald op de kraampjes van de markt. Geen gezeur aan je hoofd, geen vervelende klusjes. ‘He, luiwammes,’ klinkt het plotseling vanaf de deuropening. ‘Iedereen is al lang op hoor.’ Haar zus Maribella steekt haar hoofd om de hoek van de deur. Een stralende glimlach kijkt haar aan. ‘Opschieten, we moeten nu weg en anders heb je niets te eten, je broers hebben bijna al het brood opgegeten,’ zegt ze terwijl ze verontschuldigend haar schouders ophaalt. Maribella is haar lievelingszus, ze delen het stapelbed in de kleine achterkamer, waar alle drie de zussen slapen. Haar grote broers delen een kamer verderop in de gang. Haar jongste broertje Tibor slaapt in de keuken op een smal bed. Hij is ziek en kan geen traplopen. Aan de voorkant van het kleine

huis is de slaapkamer van haar ouders. Althans, voorlopig slaapt alleen haar moeder er. Haar vader is zoals gewoonlijk op reis. Hij vaart als scheepskok de hele wereld rond op handelsschepen. Hij had allang thuis moeten zijn, maar haar moeder zegt dat zo'n bootreis soms nu eenmaal langer duurt. Met tegenzin gooit ze het laken van zich af. Ondanks dat het nog vroeg is, voelt ze de hitte van de aankomende dag al op zich af komen. Het belooft weer een snikhete dag te worden in het toch al zo dorre Knossos. In de keuken vindt Lena een minuscuul stukje brood en een mok water. Daar moet ze het tot aan de middagpauze mee doen.

‘Dat krijg je ervan als je zolang in je nest blijft liggen,’ snauwt haar moeder vinnig. ‘De jongens zijn al aan het werk en je zussen staan te wachten! Schiet toch op,’ roept ze ongeduldig. ‘Waar heb ik jou toch aan te danken,’ zucht ze getergd terwijl ze Lena richting de voordeur duwt. Haastig drinkt Lena haar mok leeg, wuift naar Tibor en neemt het hompje brood mee in de zak van haar schort. Buiten staan Janna en Maribella onder de luifel te wachten. Samen lopen ze door de smalle steeg richting de markt.

Aan het werk

Op de markt zijn de marktkooplieden al bezig met het inrichten van hun kramen. Het water loopt Lena in de mond als de typische marktgeuren haar neus bereiken. Gerookte vis, verse kruiden, gebakken broden en geroosterde noten. Haar maag begint te rammelen en gauw neemt ze een hap van haar stukje brood.

‘Goedemorgen dames,’ roept Taki als hij zijn wollen tapijten en katoenen kleden uitrolt over zijn kraam. ‘Jullie zien er weer prachtig uit vandaag! Zijn jullie geïnteresseerd in een mooie sjaal? Deze zijn van echte zijde gemaakt, hoor! Hoogstpersoonlijk uit China gehaald, beste kwaliteit van de wereld,’ roept hij ze vrolijk toe. Maribella voelt aan een lichtblauwe sjaal die aan de luifel van de marktkraam hangt. Ze drukt de stof tegen haar wang aan en slaakt een zucht van verrukking. ‘Die zou je goed staan Bella,’ zegt Taki beminnelijk. Verlegen draait Maribella haar hoofd weg.

‘Helaas heb ik daar nu geen geld voor,’ zegt ze beschaamd. ‘Onze vader is nog steeds niet terug van zijn reis op zee. Zonder zijn salaris redden we het niet. We hebben alles nodig om de doktersrekeningen voor Tibor te betalen en we lopen achter met de huur. Nog een maand niet betalen en we staan op straat. Dan moeten we misschien zelfs de wasserij verkopen,’ zucht ze verdrietig.

‘Ik leg de sjaal voor je weg, mocht je toch een extraatje verdienen, dan ligt die hier op je te wachten,’ zegt Taki opgewekt. Janna trekt Maribella aan haar arm.

‘Zo is het wel genoeg Bella, we moeten nu echt gaan. Als onze moeder eerder in de wasserij aankomt dan wij, dan zwaait er wat,’ sist ze haar zus toe. Met tegenzin laat Maribella zich meesleuren. Sinds hun oudste broer Christos junior, uit huis is gegaan, is Janna de oudste thuis en ze voelt zich buitengewoon verantwoordelijk voor haar jongere broers en zussen. Helaas lijkt ze sprekend op hun moeder. Helemaal als ze streng hun kant op kijkt en een wenkbrauw optrekt. Dat is geen compliment want hun moeder Stefania is een kleine gedrongen vrouw met flink wat rimpels en een humeur die een briesende stier doet verbleken. Haastig lopen de drie zussen door naar de andere kant van de markt waar vanaf zee een licht verkoelende briesje hun kant opwaait. Snel opent Janna de deur en ontsteekt de vuren onder de tonnen met water.

‘Kom op meiden, daar op die plank ligt nog vouwwerk en die lakens voor de herberg moeten nog hersteld worden,’ zegt Janna. De zussen gaan aan de slag en niet lang daarna arriveert Stefania in de wasserij. Ze heeft een grote baal kruiden bij zich, die ze gebruikt om zeep te maken voor de wasserij. Nieuwsgierig huppelt Lena achter haar aan. Achter het gebouw, onder een schamel afdak, staat een grote kookpot met olie die op een klein vuurtje staat te pruttelen. Stefania roert er loog, dierlijke vet en kruiden door elkaar. De damp die daar vanaf komt prikt vreselijk in Lena’s neus. Snel loopt ze naar binnen en laat een paar lakens in het water zakken die nog in de manden liggen. Als de lakens doorweekt zijn begint ze de stoffen over het wasbordje te schuren. De hele ochtend zijn ze druk bezig om alle wasmanden leeg te krijgen, te laten drogen en allemaal weer op te vouwen.